

Daniel Kitabı - Altmış Numara

Daniel'in Duası ve Sekizinci Krallığın Sırrı: Bir Son Zamanlar Vahyi

Jeff Pippenger

2024-01-24

Vahiy'in on yedinci ve on sekizinci bölümlerinde bir melek, papalığın yargısına ilişkin görüşümü Yuhanna'ya getirir. Nihai yargısının açıklanışında, Kutsal Kitap peygamberliklerinde yer alan krallıklar temsil edilir.

İşte hikmet sahibi olan akıl buradadır. Yedi baş, kadının üzerine oturduğu yedi dağdır. Ve yedi kral vardır: beşi düştü, biri vardır, öteki henüz gelmemiştir; geldiği zaman kısa bir süre devam etmesi gerekir. Var olmuş olan, şimdi olmayan canavar ise sekizincidir; o, yedidendir ve helâke gitmektedir. Vahiy 17:9–11.

Yuhanna ruhen 1798 yılına götürülmüştü; orada, papalık kadını taşıyan canavarın üzerindeki yedi başın yedi kral olduğu kendisine bildirildi. Bir kral bir krallıktır ve Kutsal Kitap peygamberliğinde bir krallık aynı zamanda bir baştır. 1798'de beş krallık düşmüştü ve biri o sırada hüküm sürüyordu. Yedinci bir krallık ise henüz gelecekteydi ve on kral tarafından temsil ediliyordu. Sonra Yuhanna'ya, sekizinci krallığın, yediden olan papalık canavarı olduğu bildirildi. Papalık beşinci krallıktı ve öldürücü bir yara almıştı; bu öldürücü yara iyileştiğinde, yediden olan sekizinci baş haline gelir.

Daniel 2'de ilk dört krallık Babil, Med-Pers, Yunan ve Roma'dır. Bu dört tarihsel krallık aynı zamanda dört ruhsal krallığı temsil eder ve birlikte, Vahiy 17'deki sekiz kralı, yani başları, tanımlar; çünkü İsa her zaman bir şeyin sonunu onun başlangıcıyla tasvir eder. Kutsal Kitap peygamberliğinde krallıkların ilk kez anıldığı yer Daniel 2'dir, sonuncusu ise Vahiy 17'dir; bu yüzden uyuşmaları gerekir, çünkü Tanrı asla değişmez.

1798'de düşmüş olan beşinci krallık, manevi Babil, Papalıktı. 1798'de iktidarda olan altıncı krallık, Medler ve Perslerin iki boynuzlu krallığıyla simgelenen iki boynuzlu krallıktı. On kraldan oluşan ve 1798'de kralları henüz ortaya çıkmamış olan yedinci krallık, Yunanistan tarafından, yani Büyük İskender'in tek dünya hükümeti tarafından, simgelenen tek dünya hükümetidir. Yediden olan sekizinci baş, ölümcül bir yara almış olan beşinci kralıktı; ölümcül yara iyileştiğinde ise yeniden yaşadı.

Büyük Fahişe'nin yargılanması, "Pazar yasası krizi"nin "saatinde" gerçekleşir; yani Amerika Birleşik Devletleri'nde Pazar yasasıyla başlayıp insanlığın deneme süresi kapanana kadar tarih boyunca devam eden bir zaman diliminde. O "saat"te, Daniel'de "bu kralların günleri" olarak tanımlanan zamanda, Tanrı kendi krallığını kuracaktır. O "saat"te geç yağmur dökülmektedir.

Son yağmur temiz olanların üzerine geliyor—o zaman hepsi onu eskiden olduğu gibi alacak.

"Dört melek bırakınca, Mesih krallığını kuracaktır. Geç yağmuru, ancak ellerinden gelen her şeyi yapanlar alır." Spalding ve Magan, 3.

Geç yağmurun dökülmesi kademelidir, çünkü yargıyla ilişkilidir ve yargı da kademeli bir süreçtir. Millerciler, Daniel kitabının ikinci bölümündeki heykelin ayaklarında yaşadıklarını anlamışlardı. Roma'nın son yeryüzü krallığı olduğuna inanıyorlardı ve bunda haklıydılar, ancak anlayışları sınırlıydı.

"Bu kralların günleri" ifadesi Roma krallığının tarihinde yer alır, ancak bu putperest ya da papalık Roma'sının tarihi değil, modern Roma'nın tarihidir. Milleritler putperest ve papalık Roma'sını tek bir krallık olarak ele aldılar ve bunu yaparken anlayışlarını desteklemek için Yahuda'nın son kralı (Zedekiah) ile ilgili Ezeziel kitabından bir pasaj kullandılar.

Ve sen, İsrail'in kutsalsız, kötü prensi; günün geldi, kötülüğün sona ereceği vakit. Rab Tanrı şöyle diyor: Sorgucu kaldır, tacı çıkar; artık aynı olmayacak. Alçak olanı yücelt, yüksek olanı alçalt. Onu altüst edeceğim, altüst edeceğim, altüst edeceğim; hakkı olan gelinceye dek o artık olmayacak; ve onu ona vereceğim. Hezekiel 21:25-27.

Sidkiya'dan başlayarak, "devrilecek" üç krallık olacaktı; bunlar, "hükmetme hakkı kendisine ait olan" Mesih'e kadar sürecekti. Babil, Med-Pers ve Yunan krallıklarının tümü, Roma krallığına gelinceye kadar devrilecekti; ve o dördüncü krallığın tarihi boyunca Mesih gelip bir krallık kuracaktı. Tam da bunu yaptı.

Ulusunu hızla yıkıma sürükleyenlerin en başında onların kralı Zedekiah vardı. Peygamberler aracılığıyla verilen Rab'bin öğütlerini tümünden bir kenara bırakıp Nebuchadnezzar'a borçlu olduğu minnettarlığı unutarak ve İsrail'in Rab Tanrısı'nın adıyla ettiği ağır sadakat yeminini çiğneyerek, Yahuda'nın kralı peygamberlere, velinimetine ve Tanrısı'na başkaldırdı. Kendi bilgeliğinin kibrine kapılarak, yardım elde etmek için İsrail'in refahının kadim düşmanına yöneldi, "elçilerini Mısır'a göndererek, ona atlar ve çok sayıda adam vermeleri için."

"Başarılı olacak mı?" Rab, kutsal emanetlerin tümüne böylesine alçakça ihanet eden kişi hakkında sordu; 'böyle şeyleri yapan kurtulacak mı? Yoksa antlaşmayı bozup da kurtulacak mı? Ben yaşadıkça, diyor Rab Tanrı, onu kral yapan kralın oturduğu yerde—yeminini hor gördüğü ve antlaşmasını bozduğu o kralın yanında—Babil'in ortasında ölecek. Güçlü ordusu ve kalabalık birlikleriyle Firavun da savaşta ona yardım edemeyecek: ... çünkü elini vermiş olduğu hâlde antlaşmayı bozmakla yemini hor gördüğünden ve bütün bunları yaptığandan, kaçıp kurtulamayacak.' Hezekiel 17:15-18."

"Küfürkâr, kötü prens' için son hesaplaşma günü gelmişti. 'Sarığı kaldır,' diye buyurdu Rab, 'tacı çıkar.' Mesih'in bizzat kendi egemenliğini kuracağı güne kadar, Yahuda'ya yeniden bir kral verilmesine izin verilmeyecekti. 'Onu yıkacağım, yıkacağım, yıkacağım,' Davut soyunun tahtıyla ilgili tanrısal buyruktu; 've hakkı kendisine ait olan gelinceye dek artık olmayacak; onu da O'na vereceğim.' Hezekiel 21:25-27." Peygamberler ve Krallar, 450, 451.

Miller haklıydı, ancak anlayışı sınırlıydı; çünkü Mesih'in insanlar arasında yürüdüğü sırada kurduğu krallık, son dünyevi krallık değildi. Putperest Roma krallığından sonra daha dört kral olacaktı. Yine de Mesih çarımıhta "lütuf" krallığını kurdu; fakat o krallık Vahiy 17'deki on kralın günlerinde kurulmadı, ayrıca geç yağmur zamanında da kurulmadı. Mesih'in son günlerde kuracağı krallık ise "görkem" krallığıdır. Bayan White bu iki krallığın her ikisinden de doğrudan

söz eder.

Milleritler, Mesih'in dördüncü krallığın tarihi sırasında bir krallık kurduğunu anlamışlardı ve bunda haklıydılar, ancak anlayışları sınırlıydı. Dördüncü krallığın tarihinde Mesih "lütuf" krallığını kurdu; sekizinci krallığın tarihinde ise kendi "yücelik" krallığını kurdu. "Lütuf" krallığını kurduğu tarihte, Pentekost'ta Kutsal Ruh döküldü. Pentekost, O'nun "yücelik" krallığını kurduğu tarihteki son yağmurun dökülmesini simgeler.

Pentekost'un mesajı, Mesih'in bedensel dirilişinin mesajıydı. Son yağmurun mesajı ise, en azından kısmen, kehanetsel bilmeceyle temsil edilen sembolik dirilişin mesajıdır; yani "sekizincinin yediden olması" (ki bu canavarda yerine gelir) ve ayrıca yeryüzü canavarının iki boynuzu. Dördüncü ve sekizinci krallıklar, Mesih'in krallığını kurduğu yerlerdir.

Rab'bin adıyla öğrenciler tarafından yapılmış olan duyuru her ayrıntısıyla doğruyu ve işaret ettiği olaylar o anda bile gerçekleşmekteydi. "Zaman doldu, Tanrı'nın Egemenliği yakındır," mesajları buydu. "Zaman"ın—Daniel 9'daki, "Meshedilmiş Olan" Mesih'e kadar uzanacak altmış dokuz haftanın—süresi dolduğunda, Mesih Şeria Nehri'nde Yahya tarafından vaftiz edildikten sonra Ruh'un meshedişini almıştı. Ve yakın olduğunu ilan ettikleri "Tanrı'nın Egemenliği" Mesih'in ölümüyle kurulmuştu. Bu egemenlik, onlara öğretildiği gibi, dünyevi bir imparatorluk değildi. Ne de, "bütün göğün altındaki egemenlik, egemenlik ve krallığın büyüklüğü En Yüce Olan'ın kutsallarının halkına verildiğinde" kurulacak olan gelecekteki, ölümsüz egemenlikti; "bütün egemenliklerin O'na kulluk edip O'na boyun eğeceği" o sonsuz egemenlik. Daniel 7:27. Kutsal Kitap'ta "Tanrı'nın egemenliği" ifadesi hem lütuf egemenliğini hem de görkem egemenliğini belirtmek için kullanılır. Lütuf egemenliği, İbraniler Mektubu'nda Pavlus tarafından gözler önüne serilir. "Zayıflıklarımızı hisseden" şefkatli aracımız Mesih'e işaret ettikten sonra elçi şöyle der: "Bu nedenle lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım ki merhamet görelim ve lütuf bulalım." İbraniler 4:15, 16. Lütuf tahtı, lütuf egemenliğini temsil eder; çünkü bir tahtın varlığı bir egemenliğin varlığını ima eder. Mesih, birçok benzetmesinde, ilahi lütfun insanların yüreklerindeki işleyişini belirtmek için "Göklerin Egemenliği" ifadesini kullanır.

Dolayısıyla yücelik tahtı, yücelik krallığını temsil eder; ve bu krallığa Kurtarıcı'nın şu sözlerinde değinilir: "İnsanoğlu yüceliği içinde geldiğinde ve bütün kutsal melekler O'nunla birlikte olduğunda, yücelik tahtına oturacaktır; ve O'nun önünde bütün uluslar toplanacaktır." Matta 25:31, 32. Bu krallık henüz geleceğe aittir. Mesih'in ikinci gelişi gerçekleşene kadar kurulmayacaktır.

Lütuf krallığı, insanın düşüşünün hemen ardından, suçlu insan soyunun kurtuluşu için bir plan tasarlandığında başlatıldı. O zaman Tanrı'nın amacı ve vaadi uyarınca mevcuttu; ve iman aracılığıyla insanlar onun uyrukları olabiliyorlardı. Yine de Mesih'in ölümüne kadar gerçekte kurulmamıştı. Kurtarıcı, yeryüzündeki görevine başladıktan sonra bile, insanların inatçılığı ve nankörlüğünden yorulup Golgota'daki kurbandan geri çekilebilirdi. Getsemani'de acı kasesi elinde titredi. O an bile alnındaki kan terini silip, suçlu insan soyunu günahları içinde yok olup gitmeye bırakabilirdi. Böyle yapmış olsaydı, düşmüş insanlar için hiçbir kurtuluş olmazdı. Ama Kurtarıcı yaşamını teslim edip, son nefesiyle 'Tamamlandı' diye haykırdığında, kurtuluş

planının gerçekleşmesi güvence altına alındı. Aden’de günahkâr çifte verilen kurtuluş vaadi tasdik edildi. Daha önce Tanrı’nın vaadiyle var olan lütuf krallığı o zaman kurulmuş oldu.

Böylece, öğrencilerin umutlarının nihai yıkımı olarak gördükleri olayın ta kendisi olan Mesih’in ölümü, onların umudunu ebediyen güvence altına alan şeydi. Onlara acı bir hayal kırıklığı getirmiş olsa da, inançlarının doğru olduğunun kanıtının doruk noktasıydı. Onları yasa ve umutsuzluğa boğan olay, Âdem’in her çocuğuna umut kapısını açan ve bütün çağlar boyunca Tanrı’nın sadıklarının gelecek yaşamlarının ve sonsuz mutluluklarının odak noktası olan olaydı.

Sonsuz merhametin amaçları, öğrencilerin hayal kırıklığı aracılığıyla bile gerçekleşiyordu. Öğretişindeki ilahi lütuf ve güçle, 'hiç kimsenin konuşmadığı gibi konuşan' tarafından yürekleri kazanılmıştı; yine de İsa’ya duydukları sevginin saf altınına, dünyevi gururun ve bencil hırsların bayağı alaşımı karışmıştı. Fısıh odasında bile, Efendileri Gethsemane’nin gölgesine çoktan girdiği o ağırbaşlı saatte, aralarında 'hangisinin en büyük sayılacağı' konusunda bir çekişme vardı. Luka 22:24. Gözlerinin önünü taht, taç ve yücelik doldürmüştü; oysa hemen önlerinde bahçenin utancı ve ıstırabı, yargı salonu ve Kalvari’deki çarmih yatıyordu. Zamanlarının sahte öğretisine bu kadar sıkı sıkıya sarılmalarına ve O’nun krallığının gerçek doğasını ortaya koyan, ıstırabına ve ölümüne işaret eden Kurtarıcı’nın sözlerini kulak ardı etmelerine, yüreklerinin gururu ve dünyevi yücelik susuzluğu yol açmıştı. Ve bu hatalar, onları düzeltmek için izin verilen (sert ama gerekli) bir imtihanla sonuçlandı. Öğrenciler mesajlarının anlamını yanlış anlamış ve beklentileri gerçekleşmemiş olsa da, Tanrı’nın onlara verdiği uyarıyı vaaz etmişlerdi; Rab de imanlarını ödüllendirecek ve itaatlerini onurlandıracaktı. Dirilmiş Rablerinin görkemli müjdesini bütün uluslara duyurma görevi onlara emanet edilecekti. Onları bu işe hazırlamak içindi ki, onlara bu kadar acı görünen o deneyime izin verilmişti. Büyük Mücadele, 347, 348.

Vahiy kitabında, "bilgelige sahip zihin" "bir insanın sayısını" hesaplar ve "adamın" aynı zamanda yediye ait olan sekizinci krallık olduğunu fark eder. "Günah adamı", yeryüzünün kralları ve tüccarları üzerinde hüküm süren, zulmün utancından kaçınmak için yedi kilisenin kendisine katıldığı ve çok sular üzerinde oturan sekizinci krallığın başıdır.

Ve bana şöyle dedi: "Gördüğün, fahişenin üzerinde oturduğu sular, halklar, kalabalıklar, uluslar ve dillerdir." Vahiy 17:15.

"Günah adamı" siyasi, parasal, dini ve sivil dünyaya ve canavara ve onun suretine, işaretine ve adının sayısına karşı zafer kazanmış olanlar dışında bütün insanlara hükmeder.

Ve sanki ateşle karışmış camdan bir deniz gördüm; ve canavara, onun suretine, işaretine ve adının sayısına karşı zafer kazanmış olanların, Tanrı’nın arplarını ellerinde tutarak camdan denizin üzerinde durduklarını. Ve Tanrı’nın kulu Musa’nın ezgisini ve Kuzu’nun ezgisini söylüyorlardı; şöyle diyerek: Ey Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, işlerin büyük ve hayranlık uyandırıcıdır; ey azizlerin Kralı, yolların adil ve gerçektir. Vahiy 15:2, 3.

İsa Mesih’in Vahiy’nin mührü açıldığında “bilginin artışı”nı anlayan “hikmetliler”, “anlayış” sahibidirler ve “canavarın sayısını sayarlar: çünkü bu, bir insanın sayısıdır; ve onun sayısı Altı yüz

altmış altıdır.” Bu “anlayış”, İsa bir kehanetin mührünü açtığında her zaman gerçekleşen üç aşamalı sınav sürecinin bir parçasını temsil eder. Bu yüzden, onların “onun adının sayısı” üzerinde “zafer kazanmış” oldukları belirtilir.

Zafer elde etmek, bir sınavı geçmektir ve "bilgeler" ve "anlayanlar" 666 sayısı ile ilişkilendirilen zaferi kazanırlar; ayet ayrıca sekiz krallık bulunduğunu ve sekizincisinin yediden olduğunu belirtir. Bu "sır", Daniel kitabının ikinci bölümünde gösterilir; çünkü Daniel'in duası "sır"ı anlamak içindi. Sekiz krallık bulunduğu, sekizinci krallığın yediden olduğu ve o krallığın sayısının 666 olduğu yönündeki vahiy, Daniel'in duasıyla elde ettiği şekilde tasvir edilen "sır"dır ve Daniel, Tanrı'nın son günlerindeki "bilgeler"i temsil eder.

Daniel, son günlerin "bilgeleri"ni temsil eder; bunlara Daniel'in ikinci bölümünün sırrının mührü açılmıştır ve bu sır, Kutsal Kitap peygamberliğindeki krallıklara ilişkin son ve ilk atfın, heykelde sekiz krallık bulunduğunu açıklayan vahiy olduğudur. Bu vahiy, Daniel ikinci bölümüne dair Millerci anlayışı destekler, fakat fark edildiğinde on kat daha parlak parlar. On kat daha parlak oluşu, "bilgeler" in üstün geldiği bir sınavı temsil eder; çünkü sekizinci olup yediden biri olan krallık, aynı zamanda ejderha, canavar ve yalancı peygamberin üçlü birliği olan altıncı krallıktır. Bu nedenle ejderha, canavar ve yalancı peygamberin üçü de altıncı krallıktır ve birlikte 666'yı temsil eder.

Nebukadnezar, Daniel kitabının ikinci bölümündeki vahiy ile sınandı ve sınavda başarısız oldu. Daniel'in ikinci bölümünde, Daniel, imgenin sırrıyla ilgili sınavı geçen "bilgeleri" temsil eder. Üçüncü bölümde Nebukadnezar, aynı sınavda başarısız olan kötülerini temsil eder. Nebukadnezar, ilk krallığın ilk kralı olarak, son krallığın son kralını temsil eder. Bu nedenle, yedi kilisenin sahiplendiği, peygamberlikte sözü edilen kişi olan "günah adamı" nı temsil eder. İnsan altıncı günde yaratıldı ve bu nedenle altı sayısı insanlığın sayısıdır. Nebukadnezar'ın sayısı altıdır. Nebukadnezar, 666 sayısının sınavını geçemedi ve son günlerin kötülerini temsil etti. Günah adamının bir simgesi olarak, onun sayısı altıdır.

Kral Nebukadnezar, yüksekliği altmış arşın, eni altı arşın olan altın bir heykel yaptırdı; onu Babil eyaletindeki Dura ovasına dikti. Daniel 3:1.

Altın heykel altmış arşın, altı arşın ölçülerindeydi ve sayısı altı olan Nebukadnezar tarafından yapıldı. Heykel, ikinci bölümdeki heykelin ışığına karşı bir isyan olarak dikildi ve heykelin üçlü betimlemesi, Nebukadnezar'ın sayısının altı olduğunu anladığınızda, altı, altı, altı eder.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

İmparatorluğu ve sonsuza dek sürecek bir hanedanı kurma düşüncesi, silahlarının karşısında yeryüzünün uluslarının karşı koyamadığı kudretli hükümdara son derece cazip geliyordu. Sınırsız hırs ve bencil gururdan doğan bir coşkuyla, bunu nasıl gerçekleştirebileceği konusunda bilge adamlarıyla istişareye girişti. Büyük heykel rüyasıyla bağlantılı olağanüstü ilahi tasarrufları, İsrail'in Tanrısı'nın hizmetkârı Daniel aracılığıyla heykelin anlamının açıklandığını ve bu yorum sayesinde krallığın ileri gelenlerinin utanç verici bir ölümden kurtarıldığını, kısacası kendi güç ve üstünlüklerini tesis etme arzularından başka her şeyi unutarak, kral ve devlet danışmanları, mümkün olan her yolla Babil'i en üstün konuma

yüceltmeye ve evrensel bağılığa layık olduğunu göstermeye çalışacaklarına karar verdiler.

Tanrı'nın yeryüzündeki uluslar için amacını krala ve halka açıkladığı simgesel temsil, şimdi insan gücünün yüceltilmesine hizmet ettirmek üzere kullanılacaktı. Daniel'in yorumu reddedilip unutulacaktı; gerçek çarpıtılıp yanlış uygulanacaktı. Geleceğin önemli olaylarını insanların zihinlerine açmak üzere Gökler tarafından tasarlanmış olan sembol, Tanrı'nın dünyanın kabul etmesini istediği bilginin yayılmasını engellemek için kullanılacaktı. Böylece, hırslı insanların tertipleri aracılığıyla, Şeytan insan ırkı için ilahi amacı boşa çıkarmaya çalışıyordu. İnsanlığın düşmanı, hata ile karışmamış gerçeğin kurtarmaya kudretli bir güç olduğunu biliyordu; ne var ki benliği yüceltmek ve insanların tasarılarını ilerletmek için kullanıldığında, kötülük için bir güce dönüşür.

"Zengin hazinesinden Nebukadnezar, görümde görülene genel hatlarıyla benzeyen, ancak yapıldığı malzeme bakımından ondan ayrılan büyük bir altın heykel yaptırdı. Putperest tanrılarının görkemli tasvirlerine alışkın olsalar da, Kildaniler, altmış arşın yüksekliğinde ve altı arşın eninde olan bu göz kamaştırıcı heykel kadar heybetli ve görkemli bir şeyi daha önce hiç meydana getirmemişlerdi. Ve putperestliğin her yerde yaygın olduğu bir ülkede, Babil'in görkemini, ihtişamını ve kudretini temsil eden Dura ovasındaki bu güzel ve paha biçilmez heykelin bir tapınma nesnesi olarak adanmış olmasına şaşmamak gerekir. Buna göre gerekli düzenlemeler yapıldı ve adanış gününde herkesin heykelin önünde eğilerek Babil otoritesine en yüksek sadakatlerini göstermeleri gerektiğine dair bir ferman yayımlandı." Peygamberler ve Krallar, 504, 505.